

Ridlių rūmai

Litl Hengltono miestelio gyventojai šį namą tebevadino „Ridlių rūmais“, nors jau daug metų Ridlių šeima čia nebegyveno. Jis stovėjo ant kalno priešais miestelį, kai kurie langai buvo užkalti, dalis stogo čerpių – nukritusios, o priekis – tirštai apaugęs gebenėmis. Buvo puikus dvaras, tikrai didžiausias ir puošniausias pastatas per daugelį mylių aplinkui, dabar Ridlių rūmai riogsojo drėgni, apirę ir tušti.

Litl Hengltono žmonės vieningai nutarė, kad senasis namas „kraupus“. Prieš pusę šimtmečio jame nutiko keistas ir baisus dalykas, kurį senesnieji miestelėnai mėgdavo aptarinėti pristigę peno paskaloms. Ta istorija buvo pakartota tokią daugybę kartų ir taip pagražinta, kad niekas nebežinojo, kur tiesa. Bet prasidėdavo istorija visada vienodai: vieną gražų vasaros rytą prieš penkiasdešimt metų, kai Ridlių rūmai tebebuvo prižiūrimi ir puikūs, į svetainę įžengusi tarnaitė visus tris Ridlius rado negyvus.

Tarnaitė spiegdama nudulkėjo pakalnėn į miestelį ir prikėlė pusę jo gyventojų.

– Guli atmerkтом akim! Šalti kaip ledas! Su vakariniais drabužiais!

Buvo iškviesta policija, ir visas Litl Hengltonas nesitvėrė iš siaubo ir smalsumo, ir menkai slepiamo jaudulio. Niekas nesivargino apsimentinti, kad Ridlių gaili, nes jų labai nemėgo. Senieji ponas ir ponია Ridliai buvo turtingi snobai ir storžieviai, o jų suaugęs sūnus Tomas juos netgi pralenkė bjaurumu. Visiems knietėjo sužinoti, kas gi žudikas, – juk trys pažiūrėti sveiki žmonės negalėjo šiaip sau mirti per vieną naktį.

„Pakaruoklis“, miestelio aludė, tą vakarą gavo didelį pelną, mat visi čia susirinko aptarti žmogžudystės. Jiems buvo atlyginta už tai, kad paliko namie jaukiai besikūrenančius židinius, nes staiga atsiradusi Ridlių virėja nuščiuvusiai publikai pranešė, jog suimtas žmogus, pavarde Frenkas Braisas.

– Frenkas! – šūktelėjo kai kas. – Negali būti!

Frenkas Braisas buvo Ridlių sodininkas. Jis gyveno vienas aplūžusioje trobelėje Ridlių dvaro žemėje. Frenkas grįžo iš karo su nesilankstančia koja, nekęsdamas žmonių susibūrimų bei triukšmo, ir nuo tada visą laiką dirbo pas Ridlius.

Vyrai puolė virėjos vaišinti, kad ji daugiau papasakotų.

– Man visad atrodė keistas, – ausis ištempusiems miestelėnams prisipažino virėja po ketvirtos chereso taurelės. – Kažkoks atšiaurus. Kiek siūlydavau arbatos, tiek atsisakydavo. Visų šalindavosi.

– Ką jau čia dabar, – suniekino ją moteriškė prie baro. – Žmogus perėjęs karą, nori ramybės. Tai nereiškia, kad...

– Kas dar galėjo turėti raktą nuo užpakalinių durų? – atkirto virėja. – Kiek prisimenu, sodininko trobelėje vis kabėjo kažkoks atliekamas raktas! Durys juk neišlaužtos! Langai neišmušti! Frenkui tik reikėjo atsėlinti prie namo, kai mes visi miegojome...

Miestelėnai niauriai susižvalgė.

– Man jis visada rodė toks atgrasus, – suburbėjo vyras prie baro.

– Jei norit žinoti, po karo jis nei šioks, nei toks, – pridūrė šeimininkas.

– Ar nesakiau, Dote, kad nenorėčiau jo supykdyti? – tarė bruzdi moterėlė kampe.

– Baisus būdas, – energingai sulinksėjo Dotė. – Prisimenu, kai buvau maža...

Rytą turbūt nė vienas Litl Hengltono gyventojas neabejojo, kad Ridlius išžudė Frenkas Braisas. Tačiau kaimynystėje, Big Hengltono mieste, tamsioje ir nešvarioje policijos nuovadoje Frenkas atkakliai tvirtino esąs nekaltas, kad Ridlių žūties dieną prie jų namų pastebėjęs tik vieną žmo-

gų, prašalaitį – tamsiaplaukį paauglį blyškiu veidu. Daugiau niekas panašaus bernioko niekur nematė, ir policija buvo įsitikinusi, kad Frenkas jį išgalvojo.

Staiga, kai Frenko padėtis pasidarė visai grėsminga, atėjo teismo medicinos ekspertų išvados ir viską pakeitė.

Policijai neteko skaityti keistesnio dalyko. Gydytojų grupė, ištyrusi lavonus, padarė išvadą, kad nė vienas Ridlių nebuvo nei nunuodytas, nei nudurtas, nei nušautas, pasmaugtas, uždusintas ar (sprendžiant iš to, kiek buvo galima nustatyti) išvis kaip nors sužalotas. Iš tiesų, su neslepama nuostaba toliau kalbama išvadose, pasirodė, jog Ridliai buvo puikios sveikatos, – visa bėda, kad nebegyvi. Tiesa, gydytojai nurodė (tarsi nutarę vis tiek prikibti prie negyvėlių kūnų), kad visų trijų veiduose sustingęs siaubas, bet policija šį faktą suniekino: ar kas yra girdėjęs tris žmones vienu kartu numirštant iš *baimės*?

Kadangi nerasta įrodymų, jog Ridliai apskritai nužudyti, policija gavo Frenką paleisti. Ridliai buvo palaidoti Litl Hengltono kapinėse ir jų kapus kurį laiką lankė smalsuoliai. Visų nuostabai, gaubiamas įtarimų debesies, Frenkas Braisas grįžo į savo trobelę Ridlių dvaro žemėje.

– Sakiau ir sakysiu, kad jis juos nužudė, ir man nuspėjau, ką šneka policija, – „Pakaruoklyje“ pareiškė Dotė. – Jeigu turėtų padarumo, nešdintųsi iš čia, nes žino, kad mes žinom.

Bet Frenkas niekur nesinešdino. Jis ir toliau prižiūrėjo sodą kitai šeimai, apsigyvenusiai Ridlių rūmuose, paskui kitai, bet niekas čia ilgai neužsilaikė. Kiekvienas naujas savininkas teigė, jog namai kažkokie slogūs, galbūt dėl Frenko. Likę tušti, Ridlių rūmai ėmė irti.

Turtuolis, tais laikais valdęs dvarą, jame nei gyveno, nei jo nuomojo; miestelėnai pliauškę, kad jis laikė tuos namus „mokesčių sumetimais“, nors niekas gerai nesuprato, ką tai galėtų reikšti. Tačiau turtuolis toliau mokėjo Frenkui, kad tas darbuotųsi. Frenkas jau traukė septyniasdešimt

septintus metus, buvo kurčias, dar sunkiau vilko nesveikąją koją, bet gražiu oru tebesikapstydavo gėlių lysvėse, nors paties beveik nesimatydavo tarp piktžolių.

Frenkui teko kariauti ne tik su piktžolėmis. Miestelio vaikėzai mėgo svaidyti akmenis pro Ridlių rūmų langus. Jie važinėdavo dviračiais po Frenko taip kantriai puoselėjamas vejas. Porą kartų net nepabijėjo įsibrauti į namus. Jie žinojo, kad Frenkas atsidavęs dvarui, ir jiems būdavo juokinga žiūrėti, kaip jis klibikščiuoja per parką mojuodamas lazda ir kimiai rékalodamas ant jų. Frenkas savo ruožtu buvo įsitikinęs, kad berniūkščiai kankina jį dėl to, jog, kaip ir jų tėvai bei seneliai, laiko jį žudiku. Tad vieną rugpjūčio naktį pabudęs ir pamatęs prie namo kažką keista, paprasčiausiai nutarė, jog vaikigaliai visai sužžūlėjo.

Frenką pažadino skaudanti koja. Senatvėje visai pasidarė blogai. Atsikėlęs nušlubavo žemyn į virtuvę ketindamas prisipilti pūslę karštesnio vandens ir pašildyti sustingusį kėlį. Stovėdamas prie kriauklės ir leisdamas į arbatinį vandenį, jis pažvelgė į Ridlių rūmus ir viršutiniuose languose išvydo mirgant šviesas. Frenkas iškart sumojo, kas yra. Berniokai bus vėl įsilaužę vidun ir, sprendžiant pagal tai, kaip mirguliuoja šviesa, susikūrę laužą.

Frenkas telefono neturėjo, be to, labai nepasitikėjo policija nuo to karto, kai buvo kvočiamas dėl Ridlių mirties. Jis padėjo arbatinį, kiek leidžia nesveika koja, nuskubėjo viršun ir greitai grįžo apsirengęs, tada nuo kablio pas duris nusikabino seną, surūdijusį raktą. Pasiėmęs į sieną atremtą lazda, išėjo į naktį.

Nei namo priekis, nei langai nerodė, kad būtų įsilaužta. Frenkas nukibildavo už namo, prie durų, kurias beveik užklojo gebenės, išsiėmė raktą, įkišo į užraktą ir be garso atidarė duris.

Jis įžengė į didžiulę virtuvę. Frenkas jau daug metų nebuvo čia įkėlęs kojos; nors buvo labai tamsu, vis dėlto prisiminė, kur yra durys į vestibulį, ir jis apčiuopom nuslinko ton pusėn. Į nosį trenkė pelėsių kvapas. Ištempęs ausis klausėsi, ar nepasigirs kokių žingsnių ar balsų. Jis pasie-

kė vestibulį, ten buvo šviesėliau nuo didelių langų abipus priekinių durų. Jis ėmė lipti laiptais dėkodamas Dievui už dulkes, tirštai nuklojusias akmenines pakopas, nes jos sugėrė žingsnius ir lazdos kaukšėjimą.

Laiptų aikštelėje Frenkas pasuko dešinėn ir iškart pamatė, kur įsibrovėliai: durys pačiame koridoriaus gale buvo praviros, pro plyšį ėjo šviesa, mesdama ant juodų grindų ilgą auksinį ruožą. Tvirtai spausdamas rankoje lazda, Frenkas sėlino artyn. Prisiartinęs galėjo matyti siaurą kambario plotelį.

Židinyje degė ugnis. Jis nustebo. Sustojęs įsiklausė: kambaryje skambėjo vyro balsas, nedrąsus ir drovus.

– Butelyje yra likę, Valdove, jeigu dar nepasisotinote.

– Vėliau, – atsiliepė kitas balsas. Irgi vyriškas, tačiau keistai plonas ir šaltas lyg ledinis vėjas. Nuo to balso Frenkui pasišiaušė net ir tie penki plaukai ant pakaušio.

– Kirmi, pristumk mane arčiau ugnies.

Frenkas atsuko durims dešinę ausį, kad geriau girdėtų. Kaukštelėjo ant kieto daikto statomas butelis, subrūžavo per grindis stumiamas sunkus krėslas. Frenkas išvydo mažą žmogutį, nususukusį nuo durų, jisai stūmė krėslą. Vilkėjo ilgą juodą apsiaustą, pakaušis praplikęs. Staiga jis išnyko iš akių.

– Kur Nagaina? – paklausė šaltasis balsas.

– Aš... aš nežinau, Valdove, – nervingai tarė pirmasis balsas. – Man rodos, ji apžiūri namus.

– Prieš miegą pamelžk ją, Kirmi, – liepė pirmasis balsas. – Naktį man reikės pasistiprinti. Kelionė visai nukamavo.

Suraukęs kaktą, Frenkas prikišo gerąją ausį dar arčiau durų. Tyla, tada vėl prabilo žmogus, vadinamas Kirmiu.

– Valdove, ar galima paklausti, kiek mes čia būsime?

– Savaitę, – atsakė ledinis balsas. – Gal ir ilgiau. Čia visai patogiu, be to, plano dar nėra kaip įgyvendinti. Būtų kvaila veikti, kol nesibaigė pasaulio kvidičo čempionatas.

Frenkas stipriai pasikrapštė ausį. Aišku, siera užkimšo, kitaip nebūtų pasigirdę „kvidičas“, juk tokio žodžio nėra.

– Pa... pasaulio kvidičo čempionatas? – pasitikslino Kirmis. (Frenkas dar giliau įgrūdo ausin smilių.) – Atleiskite, bet nesuprantu, kodėl turėtume laukti pasaulio čempionato pabaigos?

– Todėl, mulki, kad jau dabar į mūsų šalį iš viso pasaulio plūsta magai, bus įkinkyti visi Magijos ministerijos biurokratai: stebės, gaudys bet kokios įtartinos veiklos ženklus, tikrins ir pertikrins kiekvieno dokumentus. Eis iš galvos dėl saugumo, kad tik žiobarai nieko nepastebėtų. Taigi lauksime.

Frenkas paliko ramybėį ausį. Aiškiai išgirdo žodžius „magijos ministerija“, „magai“ ir „žiobarai“. Kiekvienas jų neabejotinai reiškė ką nors slapta, o Frenkas žinojo tik dvi žmonių rūšis, kurie šneka slaptakalbe, – šnipus ir nusikaltėlius. Jis tik smarkiau sugniaužė lazda ir dar labiau ištempė ausis.

– Vadinasi, jūsų didenybė nekeičia nusistatymo? – ramiai paklausė Kirmis.

– Žinoma, nekeičiu, Kirmi, – grėsmingai atrėžė šaltasis balsas.

Trumputė tylą. Ir vėl prabilo Kirmis – net springdamas, tarsi norėdamas, kol neapleido drąsa, pasakyti, ką mano.

– Valdove, galima apsieiti be Hario Poterio.

Ilgesnė tylą, o tada:

– Be Hario Poterio? – tyliai sušnypštė antrasis balsas. – Aišku...

– Valdove, taip sakau ne todėl, kad vaikėzo gailėčiau! – suspigo Kirmis. – Man šitas berniūkštis buvęs nebuvęs! Tik, matote, jeigu panaudotume kitą raganą ar raganių, – bet kokį burtininką, – projektą įgyvendintume daug greičiau. Jeigu leistumėte trumpam jus palikti... Juk žinote, kad galiu pasidaryti visiškai neatpažįstamas... Jau po dviejų dienų grįžčiau su tinkamu žmogum.

– Aš galiu panaudoti kitą burtininką, kas be ko... – tyliai tarė antrasis balsas.

– Valdove, tikrai apsimoka, – lengviau atsiduso Kirmis. – Harį Poterį paimti būtų šitaip sunku, jis stipriai saugomas.

– Taigi tu siūlaisi keliauti ir man pargabenti pakaitalą? Hm... Ko gera, jau pavargai mane slaugyti, Kirmi? Ar tik šitas siūlymas atsisakyti plano nėra paprasčiausias bandymas pasprukti nuo manęs?

– Valdove! Man... man nė į galvą neateina jūsų palikti, dievaži...

– Nemeluok! – sušvokštė antrasis balsas. – Manęs neapmausi, Kirmi! Gailiesi, kad grįžai pas mane. Aš tau koptus. Matau, kaip krūpteli pažvelgęs į mane, jaučiu, kaip drebi mane liesdamas...

– Ne! Mano ištikimybė jūsų didenybei...

– Tavo ištikimybė tėra bailumas. Jeigu turėtum kur dėtis, tavęs čia nebūtų. Kaipgi išgyvensiu be tavęs, jei mane reikia kas kelias valandas penėti? Kas gi melš Nagainą?

– Tačiau, Valdove, dabar atrodo daug stipresnis...

– Melagi! – iškošė antrasis balsas. – Aš nė trupučio nesu stipresnis, o vienas pabuvęs kelias dienas netekčiau ir to lašelio jėgų, kurias atgavau nemokšiškaiai tavo prižiūrimas. Tylėt!

Kažką nerišliai vapėjęs Kirmis bereginti užsičiaupė. Valandėlę Frenkas girdėjo tik spragsinti kibirkštis. Tada vėl prabilo antrasis balsas, piktaai sušnibždėjo:

– Turiu savų priežasčių, dėl kurių noriu panaudoti šitą bernioką, aš tau jau aiškinau, ir kito man nereikia. Trylika metų laukiau. Palauksiu dar porą mėnesių. O dėl apsaugos... Manau, kad mano planas pasiteisins. Iš tavęs reikalaujama tik trupučio drąsos, Kirmi, – ir tu jos surasi, jeigu nenori, kad tave užgriūtų baisi Valdovo Voldemorto rūstybė...

– Valdove, leiskite pasakyti! – persigando Kirmis. – Per visą kelionę vis galvojau apie šitą planą. Valdove, Bertos Džorkins dingimas neilgai liks nepastebėtas, ir jeigu mes nieko nekeisime, jeigu aš užkeiksiu...

– Jeigu? – sušvagždėjo antrasis balsas. – Jeigu? Jei tiksliai vykdysi mano planą, Ministerija niekad nesužinos, jog dar kažkas dingo. Labai norėčiau pats šito imtis, bet kai tokia sveikata... Liaukis, Kirmi, pašalinsim dar vieną kliūtį, ir kelias pas Harį Poterį bus atviras. Neprašau dirbti vienam. Lig to laiko prie mūsų prisidės mano ištikimasis tarnas...

– Aš ir esu jūsų ištikimasis tarnas, – nelabai meiliai pasakė Kirmis.

– Kirmi, man reikia žmogaus su galva, žmogaus, kurio ištikimybė nė karto nebuvo susvyravusi, o tu, deja, šių reikalavimų neatitinki.

– Aš jus susiradau, – jau irzlokai atšovė Kirmis. – Niekas kitas, o aš. Aš jums atgabenau Bertą Džorkins.

– Tiesa, – lyg ir susijuokė antrasis kalbėtojas. – Tokių sugebėjimų iš tavęs nesitikėjau, Kirmi. Nors, tiesą sakant, ją sugavęs net nesupratai, kiek iš to turėsiu naudos, juk taip?

– Aš... aš maniau, kad ji gali praversti, Valdove...

– Melagis, – žiauriai ir smagiai nukirto antrasis balsas. – Vis dėlto ne-neigiu, kad jos suteiktos žinios neįkainojamos. Be jų niekaip nebūčiau sukūręs mūsų plano, ir už tai tau bus atlyginta, Kirmi. Aš tau leisiu atlikti be galo svarbią užduotį, dėl kurios daugelis mano sekėjų atiduotų dešinę ranką nukirsti.

– Tik... tikrai, Valdove? Kokią? – Kirmis, atrodo, vėl nusigando.

– Na, Kirmi, gal tegu bus staigmena? Tau eilė ateis pačioj pabaigoj. Bet pažadu, kad būsi ne mažiau naudingas negu Berta Džorkins.

– Nejau... nejau... – staiga kimiai, lyg jam būtų išdžiūvusi gerklė, išlemeno Kirmis. – Nejau ir mane nužudysite?

– Kirmi, Kirmi, – šaltasis balsas virto šilkinium, – kodėl turėčiau tave žudyti? Bertą nužudžiau, nes reikėjo. Kai ją ištardžiau, niekam daugiau nebetiko, jokios naudos. Ir apskritai būtų pasipylę labai nemalonūs klausimai, jeigu ji būtų grįžusi Ministerijon ir apsakiusi, kad per atostogas buvo sutikusi tave. Burtininkai, kurie laikomi mirusiais, neturėtų pakelės smuklėse painiotis po kojų Magijos ministerijos raganoms.

Kirmis kažką sumurmėjo – taip tyliai, kad Frenkas neužgirdo, tačiau antrasis žmogus nusijuokė. Juoku be lašo gailėsčio, lediniu kaip ir jo šneka.

– Sakai, galėjome pakeisti jos atmintį? Bet Atminties kerus galingas burtininkas gali panaikinti, ką jau įrodžiau ją kvosdamas. Įžeisčiau jos *atminimą*, Kirmi, jeigu nepanaudočiau informacijos, kurią ištraukiau.

Frenkas, stirksantis koridoriuje, staiga pajuto, kad delnas, gniaužiantis lazda, šlapias nuo prakaito. Žmogus lediniu balsu yra nužudęs moterį.

Ir kalbėjo apie tai be jokio sąžinės graužimo – netgi *linksmi*. Jis gi baisus beprotis. Ir ketina dar kažką nužudyti. Tam berniukui, Hariui Poteriui, kad ir kas toks būtų, gresia pavojus...

Frenkas žinojo, ką daryti. Dabar jau tikrai laikas kreiptis į policiją. Jis išslinks laukan ir droš tiesiai į miestelį, kur yra taksofonas. Tačiau šaltasis balsas vėl prabilo, ir Frenkas liko stovėti gaudydamas kiekvieną žodelį.

– Dar vienas užkeikimas... mano ištikimasis tarnas Hogvartse... ir Harris Poteris mano rankose, Kirmi. Taip nuspręsta. Daugiau jokių ginčų. Tyliau... Man rodos, girdžiu Nagainą.

To antrojo balsas pasikeitė. Žmogus ėmė skleisti Frenkui lig tol negirdėtus garsus: be atvangos šnypštė ir spjaudėsi. Frenkas pamanė, ar nebus jo surietęs koks priepuolis.

Staiga tamsiame koridoriuje už nugaros Frenkas išgirdo judant. Atsigręžęs taip ir nustėro.

Per juodas grindis kažkas šliaužė ir kai pasiekė šviesos ruožą, nuo židinio krentantį pro durų plyšį, jis tiesiog suakmenėjo pamatęs, jog tai milžiniška, mažiausiai dvylikos pėdų gyvatė. Frenkas pakraupęs spoksojo, kaip ji raitosi, storame dulkių sluoksnyje palikdama plačią vingiuotą drūžę, ir vis artėja, artėja... Ką daryti? Vienintelis kelias pabėgti – į kambarį, kur tie du vyrai sėdi ir rezga žmogžudystę, bet likti čia būtų pražūti, gyvatė jį nugalabytų.

Nespėjus jam ryžtis kokiam nors žingsniui, gyvatė atsidūrė šalia ir – o stebukle! – prašliaužė; ją aiškiai traukė tasai šaltas balsas, kuris už durų šnypštė ir spjaudėsi. Dar kelios sekundės, ir rombais išmargintos uodegos galiukas dingo durų plyšyje.

Frenkui jau ir kaktą išmušė prakaitas, o ranka, laikanti lazdą, drebėjo. Viduje ledinis balsas tebešnypštė, ir ūmiai Frenkui kilo mintis, neįmanoma mintis. *Tas žmogus susišneka su gyvatėmis.*

Frenkas nesuprato, kas darosi. Labiau už viską troško atsidurti lovoje su karšto vandens pūsle. Tik bėda, kad kojos nė už ką nejuda iš vietos. Jam taip stovint ir tirtant, ir bandant įveikti siaubą, ledinis balsas vėl prabilo angliškai.

– Nagaina įdomiai šneka, Kirmi.

– Nejaugi, Valdove?

– O taip. Ji sako, kad už šito kambario durų stovi senas žiobaras ir klausosi kiekvieno mūsų žodžio.

Frenkui nebebuvo kada slėptis. Sušlepsėjo žingsniai ir kambario durys atsilapojo.

Priešais Frenką išdygo žilas praplikęs žmogeliukas smailia nosimi ir pavandenijusiomis akutėmis. Jo veide buvo nerimas ir baimė.

– Kviesk jį vidun, Kirmi. Kur tavo mandagumas?

Šaltasis balsas ėjo iš seno krėslo priešais židinį, bet kalbėjojo Frenkas nematė. Na, o gyvatė gulėjo susirangiusi ant sutrūnijusio kilimėlio – gyva šunelio parodija.

Kirmis pamojo Frenkui pirštu eiti į kambarį. Nors ir sukrėstas iki širdies gelmių, Frenkas kiekiausiai suspaudė lazda ir iššubavo per slenkstį.

Kambarį nušvietė tik židinio ugnis, ant sienų metanti šešėlių voratinklius. Frenkas įsistebeilijo į krėslo atramą – ten sėdintis žmogus buvo netgi mažesnis už savo tarną, mat jo net pakaušio nesimatė.

– Viską girdėjai, žiobare? – paklausė ledinis balsas.

– Kaip čia mane vadinat? – nepatenkintas tarė Frenkas. Dabar, kai jau stovėjo kambaryje, kai pagaliau reikia veikti, pasijuto drąsiau. Ir kare visada šitaip būdavo.

– Aš tave vadinu žiobaru, – paaiškino šaltasis balsas. – Tai reiškia, kad nesi magas.

– Nežinau, kas tie magai, – jau tvirtesniu balsu pasakė Frenkas. – Tiek žinau, jog jau išgirdau pakankamai, kad sudominčiau policiją. Jūs nužudėte žmogų ir planuojate kitą žmogžudystę! Štai dar ką pasakysiu, – pridūrė ūmiai šovus galvon išganingai minčiai, – mano pati žino, kad aš čia, ir jeigu negrįžčiau...

– Tu neturi pačios, – labai ramiai tarė šaltasis balsas. – Niekas nežino, kad tu čia. Niekam nepasakei, jog čia eini. Nemeluok Valdovui Volde-mortui, žiobare, nes jis viską žino. Visada žino.

– Tikrai? – metė Frenkas. – Atsirado mat valdovas. Prastokos manieros, *valdove*. Atsigrežkit ir pažiūrėkit į akis kaip žmogus, kas yra?

– Bet aš ne žmogus, žiobare, – sušvankštė ledinis balsas, jau vos girdimas per liepsnos traškesį. – Aš daug daugiau nei žmogus. Tačiau... kodėl gi ne? Pažiūrėsiu tau į akis. Kirmi, apsuk mano krėslą.

Tarnas suinkštė.

– Girdėjai, Kirmi?

Lėtai lėtai, susiraukęs kaip naginė, tarsi būtų sutikęs daryti viską, kad tik nereikėtų artintis prie savo pono ir kilimėlio, kur tysojo gyvatė, žmogutis priėjo ir ėmė sukti krėslą. Jo kojelei užkliudžius kilimėlį, gyvatė pakėlė savo bjaurią trikampę galvą ir sušnypštė.

Ir štai krėslas atsuktas, Frenkas pagaliau pamatė, kas jame sėdi. Lazda jam iškrito iš rankų ir nukritusi barkštelėjo į grindis. Jis ėmė rėkti. Klykė taip garsiai, kad taip ir neišgirdo žodžių, kuriuos ištarė padaras krėse, iškėlęs burtų lazdelę. Žybtelėjo žalias žaibas, užtelėjo nelyginant koks vėjo šuoras, ir Frenkas Braisas susmuko ant grindų. Mirė dar jų nepasiekęs.

Už dviejų šimtų mylių krūptelėjęs pabudo berniukas, vardu Haris Poteris.